EXPLICAȚIA PASIUNILOR DE UN SINGUR SEZON

Concursurile de patinaj viteză desfășurate în acest sezon au reunit la startul lor un număr record de sportivi, probele rezervate juniorilor și copiilor fiind cele mai mult populate. Un exemplu concludent ni-l oferă recenta competiție republicană a speranțelor, dotată cu trofeul „Cupa cutezătorii": mulți dintre micii vitezişti s-au aflat la primul lor concurs oficial.

Dar, dacă pe pistele din Tușnad și Miercurea Ciuc am întîlnit numeroase figuri noi, în schimb n-am mai zărit tineri patinatori care în trecutul apropiat au cucerit sufragiile publicului, anunțîndu-se ca vitezişti de nădejde. Unde au dispărut ei? A surprins absența patinatorilor Mircea Stratulat, Eva Marcoși, Maria Dulamă (ca să amintim numai cîteva nume) deoarece sportivii respectivi s-au numărat printre laureații competițiilor anterioare. Am aflat însă, de la antrenorii lor, că ei... nu mai fac patinaj! „Am adus în locul lor alți copii, mai bine dotați" — ne-au explicat antrenorii.

Oare pasiunea acestor tineri pentru patinaj viteză a fost prezentă numai un sezon? Nu! Explicația trebuie căutată în lipsa posibilităților materiale (echipament, patine cu role, biciclete etc.) de a-și continua antrenamentele pe... uscat, mai precis în timpul verii, cînd tinerii patinatori sînt atrași către alte sporturi unde găsesc condiții mai bune de pregătire și concurs.

Tr. ANDRONACHE

DE LA BIATLONIȘTI SE POT AȘTEPTA REZULTATE VALOROASE

La sfîrșitul săptămînii trecute, Poiana Brașov a găzduit campionatele naționale de biatlon. La întreceri au participat cei mai buni specialiști ai țării, iar rezultatele înregistrate confirmă că, la ora actuală, România dispune de un lot de 10—12 biatlonişti de certă valoare. Faptul este cu atît mai îmbucurător, cu cît dintre aceștia mulți sînt tineri, în plină formare, deci cu serioase rezerve în ceea ce privește creșterea performanțelor.

Cursa individuală a seniorilor a fost de o rară frumusețe și a demonstrat că biatloniștii români se află acum, la începutul marilor competiții, într-o formă corespunzătoare. Dacă vor beneficia și în continuare de aceeași atentă pregătire, ei pot urca pe podiumul de premiere în orice întrecere de anvergură. Favoritul indiscutabil al probei a fost considerat, pe bună dreptate, valorosul dinamovist *Vilmoș*. Dar, pe parcurs, calculul anterior a fost infirmat și titlul a revenit perseverentului *Nicolae Bărbășescu*, care a făcut o cursă de fond extraordinară, reușind să-l întreacă pe Vilmoș cu mai mult de 3 minute (deși dinamovistul este un fondist excelent). Ca urmare, cele două minute penalizare primite de Bărbășescu în poligon nu au putut influența rezultatul final. Vilmoș a tras bine și a terminat cursa fără penalizări, la fel ca și *Gheorghe Cimpoia*, care, însă, l-a întrecut și el, tot la fond. Înfrîngerea lui Vilmoș, după o săptămînă de la succesul din întrecerea cu valoroșii sportivi din R.D.G., a fost pusă, pe bună dreptate, pe ceruirea greșită a schiurilor, lucru ce a impietat asupra evoluției sale normale. Al patrulea clasat, *Constantin Carabela*, a obținut un timp bun, avînd în vedere că a fost penalizat cu 2 minute.

Întrecerea tinerilor biatlonişti a scos în evidență că dispunem și la această categorie de un mănunchi de sportivi care pot aspira, oricînd, la un loc în echipa națională. *Victor Fontana* (campionul tineretului), *Dumitru Soiu, Ion Mirzea, Alexandru Szabo* și *Nicolae Horga* sînt doar cîțiva dintre viitorii performeri ai biatlonului românesc.

În afara sportivilor de la A.S.A. și Dinamo Brașov, am reținut și evoluția bună, la fond, a concurenților de la Clubul sportiv Sinaia, Tractorul și Steagul roșu Brașov. Reprezentanții cluburilor sindicale s-au prezentat mai slab pregătiți la trageri, dar, în viitor, o mai bună înțelegere între cluburile respective și conducerile uzinelor de care aparțin poate facilita obținerea de rezultate bune în ambele probe, fond și tir.

Antrenorii *Marcel Stuparu* (A.S.A.), *Gheorghe Olteanu* (Dinamo), *Nicolae Burchi* (Clubul sportiv Sinaia), *Ion Sumedrea* (Tractorul), *Moise Crăciun* (Steagul roșu), precum și *Laurian Cristescu* (antrenor de tir) depun eforturi considerabile pentru a asigura elevilor lor o pregătire la un nivel înalt, iar rezultatele obținute de biatloniștii români în viitoarele concursuri internaționale vor fi, avem convingerea, tot mai bune. Cît privește selecționarea echipei naționale pentru campionatul mondial de la sfîrșitul lunii februarie, este cert că ea va da multă bătaie de cap antrenorilor în alegerea celor mai buni dintre cei buni. Acesta să fie singurul inconvenient în munca lor!

Paul IOVAN

După prima ediție a campionatului echipelor de juniori

UNA LA ANTRENAMENT ȘI ALTA LA CONCURS

Am așteptat cu interes desfășurarea turului primei ediții a diviziei republicane de juniori la tenis de masă, competiție ce se cerea de mult inclusă în calendarul competițional.

Eram desigur interesat de evoluția echipelor pe care le antrenez dar, aproape în egală măsură, doream să văd la lucru pe actualii reprezentanți ai generației de juniori, la scurt timp după măsurile de întinerire oarecum forțată a lotului nostru național.

După cele patru zile de concurs, nu sînt dezamăgit, dar nici prea convins nu am plecat.

Rezultatele tehnice se cunosc. **Voința București** la fete și **C.S.M. Cluj** la băieți s-au instalat solid în fruntea clasamentelor și este puțin probabil ca în retur ele să fie detronate. Punctul forte al Voinței a fost omogenitatea echipei (Alexandrescu, Stoian, Lunteanu), iar la C.S.M. Cluj — sportivul Doboși, care asigură echipei sale trei jocuri aproape certe în fiecare partidă.

În ansamblu, însă, atît echipele de juniori, cît și cele de junioare au avut aceeași mare lacună: lipsa de omogenitate. Aproape fără excepție, în componența de trei jucători a echipelor, calificativele au fost: un om bun sau acceptabil, un al doilea mediocru, iar al treilea submediocru, ceea ce denotă o penurie de elemente valoroase îngrijorătoare.

Mi-au plăcut băieții de la Iași (Macovei, Apostu, Domnaru), motiv în plus pentru a regreta condamnabila neglijență (întîrzierea la un meci), care i-a scos de la bun început din lupta pentru titlu. Mi-a plăcut mult și Bobocică (Dinamo Craiova), care, împreună cu Naftali (Comerțul Tg. Mureș), au furnizat cea mai frumoasă partidă a acestor campionate.

Cu un joc mai matur și mai bine organizat, campionul nostru de juniori Șerban Doboși și-a dominat adversarii. Îi reproșez poate o oarecare rigiditate în deplasări, fapt care ar trebui să-l oblige la o mai bună automatizare a contrelor de pe masă.

Cum este și firesc, la o competiție în care limita de vîrstă este de 17 ani, entuziasmul și risipa de energie au fost pe prim plan. Cu atît mai stridentă a fost atitudinea de vedetă blazată a unora dintre concurenți, în frunte cu Nicolae Stelian (Politehnica București), care, de altfel, prin evoluția sa, nu a justificat cu nimic creditul pe care federația noastră i l-a acordat în ultimul timp.

La junioare, avem o sportivă care a terminat concursul neînvinsă: Cornelia Alexandrescu (Voința București). Succesele ei actuale și desigur și cele viitoare reprezintă rodul unui echilibru moral și al unei seriozități exemplare.

În ciuda multelor înfrîngeri suferite, Mihaela Lunțeanu (Voința București) și Elena Condicaru (Spartac București) rămîn speranțele actualei generații. Cu calități diametral opuse — calm și luciditate la Lunțeanu, nerv și spontaneitate la Condicaru, atent dirijate — ambele pot ca, încă în acest sezon, să facă un mare salt valoric. În accentuat regres s-a prezentat Lidia Căruceru (Sinteza Oradea), care s-a situat și ea undeva la limita „vedetelor blazate". Ar fi păcat să se irosească un autentic talent, în care s-au pus justificate speranțe. Aș vrea să remarc, în pofida multor înfrîngeri suferite, echipa Școlii sportive din Buzău, unde antrenorul Emil Băcioiu duce o intensă activitate, reușind să aibă două elemente de reală perspectivă: Minodora Popescu și Camelia Filimon.

Privind însă în ansamblu, competiția nu s-a ridicat la un nivel tehnic deosebit. Jocul ni s-a părut mai reținut, mai inhibat. S-a greșit nepermis de mult la mingi ușoare. Desigur, miza acestei competiții explică intrucîtva aceasta. Cred, însă, că există și o explicație concretă: temele din timpul pregătirii nu coincid cu jocul de la concurs sau mai precis: ceea ce se folosește într-o competiție nu se exersează la antrenament. De pildă, mult hulitul, dar atît de necesarul „joc de mijloc".

În încheiere, aș îndrăzni, avînd în vedere experiența mea de patru decenii, să fac cîteva remarci privind comportarea antrenorilor în timpul competiției.

Nicăieri ca la noi nu se face atîta abuz de sfaturi în **timpul jocului**. Și nu este bine. Nu este bine în primul rînd pentru că... regulamentul o interzice, nu este bine apoi, pentru că o cascadă de sfaturi nu poate decît să zăpăcească, să deconcentreze. Și nu este bine pentru că împiedică mai ales pe tînărul sportiv să-și formeze treptat, treptat, o concepție de joc proprie, independentă.

Se știe că tenisul de masă este un sport în care calmul și stăpînirea de sine joacă un rol primordial. Aceste calități trebuie să le aibă cel puțin în egală măsură și antrenorul. Și tot el, cu tact și pricepere, să le insufle sportivului. Am asistat însă, din păcate, la ultimul concurs, și nu numai la acesta, la adevărate crize de nervi făcute de unii antrenori în afara țarcului de joc, în timp ce la masă bietul junior se străduia să se stăpînească...

Ion POP — antrenor

TELEcronica

Mexico saga

„Mexico '68", serialul condus cu bonomie și afecțiune de neobositul nostru Cristian Topescu, a ajuns la cel de al treilea episod cu „va urma". (Serios vorbind, întreprinderea lui Topescu e una din rarele, foarte rarele inițiative ale studioului de a reveni pe larg și cuprinzător asupra unor fenomene sau evenimente de importanță mondială. Nu mi se pare puțin și neinteresant ceea ce a ambiționat redacția sportivă). La al treilea episod, Mexico-saga și-a clarificat deja „personajele", „conflictul", stilul, liniile, încît ni se poate permite ca — fără a trage acele concluzii minunate în mașinăriile lor cu calități zburătoare și lipsuri grele care rămîn pe pămînt — să facem totuși cîteva observații pasagere, cu speranța dementă că nimeni citindu-le nu va sări pînă în tavan de furie iar una, măcar una dintre ele, va ajuta chiar la îmbunătățirea muncii.

Topescu ne atrăgea atenția din capul locului că fiind vorba de o retrospectivă „desigur că veți vedea ce ați mai văzut și veți auzi ce ați mai auzit"... Desigur. Numai că o retrospectivă — adică o rememorizare sau mai cult spus: o căutare a timpului pierdut — are în logica ei ca tot ce am văzut și am auzit să revedem și să reauzim altfel. De ce? Fiindcă între noi și eveniment s-a interpus timpul. Timpul deformează materia și materialele, montează altfel faptele neschimbate, schimbă luminile, semnificațiile, accentele, ne schimbă gîndurile și deci vorbele în fața acelorași imagini. Nici Topescu și nici noi nu mai sîntem cei care în noptile de octombrie așteptam pînă la miezul nopții „legătura", tremurînd pentru un centimetru și o secundă, neștiind ce va fi. Știm ce a fost, ne-am calmat, totul e la trecut, timpul și spațiul sînt altele, toate acestea nu pot să nu lase urme în felul cum privim, cum gîndim, cum montăm, cum selectăm ce a fost. Or, tocmai această atitudine — filozofică, aș spune dacă n-aș ști cu cît dispreț se uită unii cînd acest cuvînt e plasat în lumea sportului și a televiziunii — această distanțare în timp, cu tot ceea ce implică ea în montaj și comentariu, nu se face deocamdată suficient resimțită în retrospectiva noastră.

Materia ei e mult prea mult dominată de materialele din fototecă, îngrămădite acolo în timpul Olimpiadei și nu după. Cădem de prea dese ori într-un rezumat al rezumatelor filmate și trimise în acele zile; în cazurile cele mai fericite avem bune jurnale de actualități, la zi. Străbatem multe sporturi, filmul e lăsat să curgă în voia lui, sîntem în discreția a ceea ce avem în magazie nu în cap, după o trecere de patru luni.

Portretele marilor campioni olimpici — tocmai ceea ce ar fi dat cea mai adîncă dimensiune umană — sînt prea puține, probabil că materialul de arhivă e pauper dar tocmai acesta ar fi rostul unei retrospective, să extragă din cenușiul peliculei cotidiene strălucirea unicatului, să învingă și să îngenuncheze arhivistica. Și atunci „asta avem, asta dăm". Am avut un foarte bun portret Colette Besson, obținut după Olimpiadă, a existat un bun moment Beamon, prin grația operatorului, Topescu a încercat cîteva sublinieri dintre care aceea consacrată lui Keyno mi s-a părut cea mai reușită — dar mai departe? Mai adînc? Factologie, multă factologie, multă descripție — prea puțină sinteză, prea puțin relief, prea puțină dramă. Nici nu poate exista dramă, acolo unde lipsesc timpul și omul. Topescu cred că e de acord cu această idee — și așa se explică de ce a avut buna idee de a nu „tăia" finalul acela formidabil la 400 metri și de a accentua cu atîta voluptate furtuna abătută peste cai și oameni. Dar pentru ca dramele și marile încordări să se reliefeze din plin ar fi trebuit să se renunțe la montajul faptic „pe sporturi" și să se abordeze materialul (sau să se deformeze) printr-un montaj „pe idee". Drama numai de aici țîșnește — din idee. Recunosc însă că aceasta e altă poveste, altă sagă.

Comentariul (de ce lipsește din studio martorii oculari?) are toate calitățile de bun simț și spirit camaraderesc ale lui Topescu, dar și vorbele sînt prea lipite de peliculă, de fapte. Rareori se încearcă o salutară desprindere — cum a fost cazul excelentei introduceri la probele de natație. Se folosește cam zgîrcit „literatura" Olimpiadei, cum ar fi comentariile marilor specialiști, se confruntă avar punctele de vedere contradictorii, preferîndu-se expresia netedă, fără probleme, atottriumfătoare. Iar și aceasta e o altă sagă la care intenționăm să revenim cînd serialul va ajunge la finalul său victorios. Poate că pînă atunci nu vom mai avea nici o obiecție? N-ar fi tragic. Dar — sincer — cred că mi-ar fi imposibil.

BELPHEGOR

NU MAI MERGE CU APRECIERI DUPĂ OCHI!

Revenim asupra concursului republican al juniorilor mici cu cîteva considerațiuni în legătură cu organizarea. Trebuie să arătăm că sub acest aspect concursul a constituit, în general, o frumoasă reușită. Toate rotițele angrenajului au funcționat bine, fiecare om din corpul de oficiali s-a achitat cu brio de sarcinile avute. Primii trei clasați au primit frumoasele plachete promise de federație și — pentru prima oară — a fost editat și difuzat un program la o competiție de juniori mici! Cu un singur lucru nu ne putem împăca însă: modul de înregistrare a sosirilor în probele de alergări (plat și garduri).

Pe distanța de 50 metri, atleții nici n-aveau timp să se desfășoare bine și ajungeau la capătul cursei. Finișurile au fost foarte strînse, uneori cîte 4—5 concurenți trecînd linia de sosire la intervale insesizabile. Cum să fie departajați? Este drept, judecătorii de sosire pot da uneori verdicte care să contrazică o realitate evidentă. Dar, în cazul disputelor de evident echilibru, cum a fost cazul celei de 50 m băieți, mecanismul imperfect al ochiului omenesc devine ineficace. Contestația depusă, privind acordarea primului loc, nu a putut fi soluționată nici prin consultarea fotografiei de sosire făcută de antrenorul M. Berbecaru (foto-amator), întrucît pe peliculă fusese surprinsă situația de la metrul 51. Și atunci, doi atleți au fost clasați pe primul loc „la masa verde", pentru a se curma discuțiile.

În mod hotărît, înregistrarea sosirilor trebuie făcută cu mijloace tehnice, cu aparate care să furnizeze sentințe inatacabile. Atunci cînd se cheltuiesc sume ridicate pentru organizarea unor competiții de amploare, este păcat să se risipească în van atîtea eforturi. Una dintre soluțiile posibile este și aceea a adaptării „Telesid"-ului pentru dimensiunile sălii. Chiar de la concursurile următoare (campionatele republicane de juniori mari și seniori), dar mai ales la concursul internațional de sală (15—16 februarie), rezolvarea sosirilor discutabile trebuie făcută pe baza consultării fotografiei.

Ad. IONESCU

DIN SĂLILE DE ATLETISM

RECORD DE JUNIORI LA BRAȘOV

Într-un concurs pe teren acoperit, organizat la Steagul roșu, Sergiu Patai (Lic. 2) a parcurs 50 mg în 7,4 s — performanță egală recordului republican de juniori. Pe locul secund, Gabor Bara (Tractorul) 7,5 s. Alte rezultate: **lungime**: V. Bureș 6,86, Ov. Simionescu 6,60 (ambii de la Lic. 2); **triplu**: L. Prigoci (St. roșu) 13,53. (**C. Gruia** — coresp. principal).

C. DOSA — 2,05 m LA ÎNĂLȚIME

În sala de sub tribuna stadionului „23 August" din Tg. Mureș, cu prilejul primului concurs din acest an, Csaba Dosa (participant la J.O. din Mexic) și-a făcut un promițător debut competițional, sărind 2,05 m la înălțime. Recordul republicar de sală la juniori este deținut din 1967 de Ioan Șerban cu o performanță de 2,06 m. (**C. Albu** — coresp.).

REZULTATE BUNE LA TIMIȘOARA

Pe pista acoperită a stadionului C.F.R., peste 150 de atleți din Arad, Reșița, Sinnicolaul Mare și Timișoara au participat la un concurs. S-au remarcat săritorii în înălțime juniori: Mihai Negomireanu (Arad) 1,95 m — la băieți, Doina Cioflec (Tim.) 1,52 m — la fete. Din celelalte rezultate: **50 m seniori**: Emil Tobias (Tim.) 5,9; **50 mg junioare**: Gerda Covaci (Tim.) 8,0. (**P. Arcan** — coresp. principal).

...ȘI LA PLOIEȘTI

La concursul organizat de clubul Petrolul, cei mai buni: M. Chira și M. Preda — 1,90 la înălțime, M. Zamfir — 6,78 la lungime, Victoria Cîrstea — 11,99 și Niculina Ioniță — 11,98 la greutate fete. (**M. Bedrosian** și **M. Sima** — corespondenți).

ȘAH pentru TOȚI

STRĂBUNUL ȘAHULUI: ȘATRANDJUL

Cucerind Persia (sec. VII), oștile Islamului au venit în contact cu o veche cultură și civilizație, de la care învingătorii au împrumutat curînd numeroase cunoștințe și obiceiuri. Printre altele, au învățat un joc nou, deosebit de interesant, care, purtat cu repeziciune de iureșul năvalnic al călăreților profetului, s-a răspîndit în toată lumea musulmană, de la Samarkand și Buhara pînă în Spania maură, iar în cealaltă parte a lumii, pînă în Madagascar și în îndepărtatele sultanate din Malaezia.

Jocul se numea Șatrandj — o adaptare a denumirii persane Șatrang — și era străbunul șahului actual. El se juca tot pe o tablă de 8×8 pătrate, care însă erau toate de aceeași culoare. Figurile erau: *Șah* (Regele); *Firzan* sau Fîrz (Ministrul — actuala Damă); *Fil* (Elefantul — actualul Nebun); *Faras* (Calul); *Ruch* (Carul de luptă — actualul Turn) și *Baidak* (Pedestrașul — actualul Pion). După cum se vede, piesele erau aceleași, dar mersul unora dintre ele era diferit. Astfel, Firzan (Dama) era o piesă slabă, putînd muta numai pe primul pătrat, în diagonală; Fil muta tot în diagonală, dar sărind peste un cîmp (de exemplu, de la c1 la e3, sau de la c1 la a3); în sfîrșit, Baidak avea mersul pionului actual, dar nu putea sări peste două cîmpuri în poziția inițială, iar cînd ajungea la linia a 8-a se putea transforma numai în Firzan. Celelalte piese mutau la fel ca în șahul de astăzi. Spre deosebire de regulile actuale, partida putea fi cîștigată în trei feluri: prin mat, prin capturarea tuturor pieselor adversarului și prin pat.

După cum se vede, cea mai puternică piesă din Șatrandj era Turnul. Aș-Suti, un cunoscut jucător arab din sec. IX, dădea următoarea scară a valorilor pieselor: Turnul 8, Calul 5½, Dama 3, Nebunul 2, Pionul între 1 și 2. Datorită faptului că pionii nu puteau înainta decît cîte un singur pas, iar majoritatea pieselor erau „cu bătaie scurtă", angajarea luptei se desfășura mai lent, iar ordinea în care erau făcute primele mutări juca un rol mult mai redus decît în șahul modern. Pentru a accelera desfășurarea partidei, jucătorii versați își dezvoltau piesele după scheme bine cunoscute (aidoma variantelor de deschidere, din șahul actual), căutînd să ajungă la anumite poziții tipice, denumite *Tabia*, de la care se începea de fapt partida. Vechile manuscrise arabe citează numeroase poziții de acest fel. În diagrama de mai jos, piesele albe sînt așezate în poziția „Mujannah" (Joc de flanc), iar cele negre în poziția „Mașaiki" (Jocul șeicului).

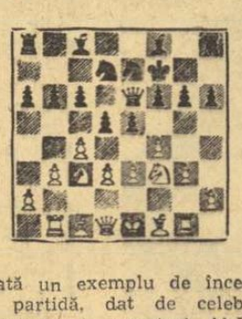

Iată un exemplu de început de partidă, dat de celebrul „Alia" (mare maestru) Al-Lailal, în care se înfruntă sistemul Mujannah cu sistemul Mașaiki: *1. f3 h6 2. f4 b6 3. Cf3 f6 4. g3 e6 5.c3 d6 6.c4 Ce7 7.Cc3 Cd7 8.b3 e5 9.e3 d5 10.d3 c6 11.Tb1 Dc7 12.Tg1* (Albul a ajuns primul la poziția sa „cheie", ceea ce îi asigură inițiativa) *12...Dd6 13.g4 g6 14.c:d5 c:d5 15.f5 g5* (Al-Lailal spune că nu este bine 15...g:f5 16.g:f5 C:f5 17.C:d5 cu avantaj pentru alb) *16.b4 a6 17.b5 a5* (Dacă 17...a:b5 18.C:b5 albul își asigură drumul Damei spre b5 și obține avantaj) *18.e4 d4 19.Ca4* cu joc mai bun pentru alb.

Lupta în șatrandj se dădea în jocul de mijloc după intrarea în joc a turnurilor, ceea ce anima partida sau în final, unde posibilitățile de remiză (mai ales în absența turnurilor) erau foarte mari. Desigur, repertoriul combinativ al șatrandjului era mult mai redus decît al șahului actual și aceasta și explică dispariția lui în momentul cînd, în secolul al XV-lea, a survenit modificarea regulilor lui și s-a născut șahul modern.

Totuși, și în șatrandj erau posibile nenumărate combinații frumoase și, ca un exemplu, cu care încheiem această scurtă prezentare a vechiului joc, iată o *mansubă* arabă (problemă), care ne prezintă o elegantă anticipare a clasicului mat „etouffé" (pentru urmărirea soluției, ca și în partida de mai sus, trebuie ținut cont de regulile de înaintare a pieselor, specifice șatrandjului).

Albul joacă și cîștigă (Controlul poziției: Alb: Rc1, Te4, g8, Nc1, f1, Ce7 Pa4. Negru: Rh5, Ta2, b2, Ne6, h6, Cf4, Pa5).

Soluția este forțată: *1.Te5+ Rh4 2.Cf5+ Rh5 3.Cg3++ Rh4 4.Th5+! C:h5 5.Cf5* mat.

O PARTIDĂ DE LA HASTINGS

La tradiționalul turneu internațional de la Hastings tînărul jucător cehoslovac J. Smejkal a cîștigat următoarea interesantă partidă în care, pornind de la o deschidere foarte modernă, s-a ajuns la un joc de mijloc clasic, în care centrul de pioni a fost valorificat după toate regulile lui Tarrasch:

Alb: *Persitz*
Negru: *Smejkal*

1.d4 Cf6 2.Cc3 d5 3.Ng5 Cbd7 4.Cf3 g6 5.e3 Ng7 6.Nd3 0—0 7.0—0 c5 8.h3 b6 9.Nf4 Nb7 10. Ce5 c:d4 11.e:d4 Ce4! (Pionul d4 al albului este mai slab decît adversarul său de la d5 și aceasta permite negrului să ia conducerea jocului) *12.Ce2* (După 12. C:e4 d:e4 13. Ne2 C:e5 14. d:e5 Dc7 pionul e5 este greu de apărat) *12... C:e5 13.d:e5 Dc7! 14. f3 Cc5 15. e6* (Pionul e5 nu poate fi susținut) *15...Dc6 16.e:f7+ T:f7 17.c3 Taf8 18. Ne3 e5* (Negrul a obținut o poziție clasică ideală. Transformarea ei în victorie va necesita numai 12 mutări!) *19.Nc2 Na6 20. Tf2 Td7 21.b4?* (Cum spunea Tarrasch, în poziții proaste se fac mutări slabe. Oricum însă, este greu de recomandat un plan bun de apărare pentru alb) *21...Ce6 22.Na4 Nb5 23.N:b5 D:b5 24.Db3 Dd3 25.Nc1 e4!* (Începutul atacului decisiv) *26.f:e4 T:f2 27.R:f2 Tf7+ 28.Re1 D:e4 29.Nd2 Ne5 30.Tc1 Ng3+* și albul a cedat.

MIC LEXICON ȘAHIST

DURAS Oldrich (1882—1957). Remarcabil mare maestru ceh de la începutul acestui secol, Duras a luat parte la competiții internaționale numai 10 ani (1904—1914), dar în acest scurt răstimp a obținut o serie de mari succese (Locul I la Viena și Praga 1908, Breslau 1912; Locul II la Nürnberg 1906, Viena 1907, Hamburg 1910; Locul III—IV la Petersburg 1909; campion al Uniunii șahiștilor cehi în 1905, 1907 și 1909). După primul război mondial, Duras n-a mai jucat, dar a compus probleme și studii deosebit de interesante și a redactat cîteva rubrici de mare ținută (în special în „Ceske Slovo"). Iată una dintre problemele lui, publicate în „Zlata Praha", în 1919 (Soluția la sfîrșitul rubricii)

Albul începe și dă mat în 3 mutări

DUFRESNE Jean (1829—1893). Pe adevăratul său nume E. S. Freund, a rămas cunoscut în lumea șahului sub pseudonimul pe care și l-a ales (o anagramă a numelui) datorită numeroaselor ediții înregistrate de clasicul său manual de șah, tradus în nenumărate limbi, între care și în românește (în „Biblioteca pentru toți", tradus de I. Schiopul) și a unor culegeri de partide ale marilor jucători.

DYCKHOFF Eduard (1880—1949). Entuziast organizator al șahului prin corespondență în epoca dintre cele două războaie mondiale. A cîștigat în 1929—1931 campionatul Europei. S-a remarcat și ca teoretician, datorită analizelor sale în varianta Tarrasch a Gambitului Damei și în combaterea variantei Iänisch din Partida Spaniolă.

Soluția problemei lui Duras: 1.De6—f5! Variante: 1...N:e5 2. h4!; 1...Nf8 sau g7 2.h3! 1...f3 2.g:h6+ Rh4 3.g3 mat.

Rubrică redactată de
Sergiu SAMARIAN

CU BOXERII PE ZĂPADĂ

Pregătirile pugiliștilor români în vederea campionatelor europene de la București sînt în plină desfășurare. Zece sportivi, dintr-un lot de 26, împreună cu antrenorii Ion Chiriac și Constantin Dumitrescu, profitînd de vacanța de iarnă, și-au petrecut cîteva zile la complexul de altitudine de la Piatra Arsă.

O ZI OBIȘNUITĂ

...Dimineața, după înviorare, deplasarea la terenul de fotbal, acoperit cu un strat de zăpadă de aproximativ un metru. Aici s-au disputat mai multe reprize de fotbal, rugby și handbal. Se înțelege, în condițiile amintite, orice mișcare solicita un efort deosebit. Alegerea celor două echipe a dat multă bătaie de cap antrenorilor. Pînă la urmă cei „mari", Ion Sănătescu (cat. grea) și Marin Constantinescu (cat. semigrea) au fost numiți „căpitani". Sănătescu a fost nemulțumit de „repartizare". Craioveanul a obiectat că mereu trebuie să suplinească lipsa de greutate a prichindeilor de la semimuscă (aluzie la Ganea și Lumezeanu), care i-au devenit coechipieri. Că pînă la urmă cei doi au asigurat victoria echipei sale, asta este altceva! Formațiile: echipa I — *Ion Sănătescu, Marin Lumezeanu, Petre Ganea, Pătru Cojocaru și Horst Stumpf;* echipa a II-a: *Marin Constantinescu, Ion Györfi, Alec Năstac, Vasile Ivan și Pavel Nedelcea. Partida a fost aprigă. Fentele, plonjoanele, pasele speciale și contraatacurile au caracterizat „joaca" respectivă în care, după o oră, din treningurile sportivilor ieșeau nori de aburi. Rezistența, forța și îndemînarea au fost solicitate la maximum.*

O REPRIZA DE SCHI

Destul! au decretat antrenorii. Toată lumea să echipează pentru schi. Un ura prelungit a răsunat din piepturile încinse ale celor 9 băieți. Nouă și nu 10, deoarece V. Ivan nu simpatizează acest sport. Titi Dumitrescu ne-a spus: „Nu poate face trei metri pe schiuri fără o căzătură, așa că-l înțeleg..." Pe pantă, asul grupului a fost Năstac. Slalomul executat de el a fost admirat de coechipieri și de antrenori. Un singur amănunt: schiază fără bețe, care îl stingheresc! Cu alură de mari vedete, coborau panta Constantinescu, Stumpf, Cojocaru, Györfi și Lumezeanu. Tocmai cînd vroiam să-i apreciem pentru stilul curat, au început să strige: „Maestreee, cum oprim?" Răspunsul a fost prompt: „Aruncați-vă!" Și deoarece viteza crescuse amețitor, vajnicii schiori au început să se lase ușor pe spate și astfel s-au oprit prin... cădere. Au fost zeci de urcușuri și coborîșuri. Cu cîteva zile înainte, Nedelcea a luat inițiativa construirii unei trambuline și astfel au început săriturile, în care recordul de doi metri a fost realizat chiar de... constructor. Așa au trecut 90 de minute. În drum spre cabană am asistat la o bătaie cu zăpadă între cei doi antrenori. Învingător: Titi Dumitrescu. Învinsul: Ion Chiriac, care a și argumentat: „E normal. E mai tînăr ca mine cu doi-trei ani, așa că..."

ODIHNA ȘI NU PREA

După masa de prînz: odihnă obligatorie.

Antrenamentul de după-amiază a avut loc în sală. Accentul a fost pus pe remedierea unor deficiențe în tehnica boxerilor. S-a lucrat mult, cu răbdare și atenție. După circa două ore de lecții la mănuși, cu fiecare sportiv în parte, cei doi antrenori au cerut time-out.

UN MECI DE PING-PONG CU PREMII

La sfîrșitul unei zile de intensă activitate fizică se simțea nevoia unei relaxări. Dar, televizorul este defect de mai multă vreme. În lipsa „Sfîntului", băieții au vizionat o partidă de tenis de masă între antrenorul Dumitrescu și Pavel Nedelcea. Loviturile lui Titi au făcut ravagii și învingătorul a fost răsplătit cu aplauze și cu o sticlă de... apă minerală. La ora 22, stingerea!

După retragerea sportivilor am purtat o discuție cu cei doi antrenori. Am aflat că băieții muncesc mult, că maioul cu tricolorul pe piept este rîvnit de toți. Unul singur este mai comod: Györfi, „dar", ne-au asigurat antrenorii, „îl vom aduce și pe el la același numitor".

Așa s-a încheiat o zi obișnuită, cum au numit-o Ion Chiriac și Titi Dumitrescu. O zi în care s-a muncit mult, cu conștiinciozitate, în care voia bună a fost prezentă, iar roadele acumulărilor de acum se vor vedea, sperăm, pe ringul „europenelor".

P. OLTEANU

Clubul sportiv Olimpia aduce la cunoștință următoarele:

Începînd de la 1 februarie a.c. organizează un nou curs de inițiere la JUDO, pentru bărbați, femei, tineri și tinere.

Înscrierile se primesc la sediul clubului din str. Labirint nr. 75, sector 4 (autobuz 42), stația Parfumului, telefon 22 00 58.

La stadionul clubului Olimpia, din șos. Vitan 168—190 (autobuz 35 și tramvai 26), telefon 21 42 96, funcționează un patinoar natural între orele 8—12 și 14—17. Elevii și tinerii din cartierele Vitan, Văcărești, Dudești, Mihai Bravu au acces gratuit.